

RÁDAY Zsófia

utánad

füleket tapasztok a távolság csupasz
mellkasára hátha meghallak
egy zöreij mögött
a falról hideg szöveteket
kaparok de nem találok választ ezen a bőrön
remeg a felvakart hiány
nyomaidat kérgekbe vésted
hogyan szavakká forgácsoljalak
egyre nagyobb csomókba gyűlsz
a ki nem mondott várákozásban ahol ébren
forgolódom és pupillatág az éjszaka
ahol a csend nem neked szól
de rólad

fekete film

ez az éjszaka most biztos.
nem, mint a halál.
mint a hallgatás két lámpaoszlop között
– minden a közvilágításon múlik:
pár lépésre pislákol egy kérdés.
*fél-e Ön a sötétben? – sajnos már
nem. mint a bűnök,
nőből vagyok. szeressen belém
és bűnös lehet. a következő sarkon
cigarettára gyújt a főhős. errefelé
végzet az asszony neve.
de mint az árnyék,
csak kísért. fény helyett,
hang helyett füst a válasz.
rettegni túl késő.*

torokká szűkültek az utcák.
hamuvá szürkültek a testek.
végre minden kialszik.

hiánypótló vers

látószervek egyszeri kontaktusán
alapuló, bonyolult kémiai folyamat
(ún. „szerelem”) valamely elemi fontosságú
alanyát jellemző távolsági
adatok – másik félre gyakorolt –
élettani hatásának, a lírai
műnem keretein belül, kötött
strófákban összegzett, szabályszerű
dokumentálása.